

Argument, der ved dette vist eneſtaaende Exempel fra den enkelte Menighed ſkulde kunne veilede til at afgjøre Forholdet i Danmarks et Tusinde andre Menigheder. Det forekommer mig at være et Misbrug af et enkelt ganſke abnormt Tilfælde at fremsætte et ſaa grelt Tilfælde ſom et virkelig Argument ved en almindelig Lov, og det er et Misbrug, ſom jeg finder endnu mere paafaldende, naar det gjøres gjældende af et geiſtligt Medlem, i hvis Mund det i og for ſig maa faae ſtørre Autoritet ved hans Interesſe for diſſe Sager, end naar det fremsættes af en Anden. Af alle diſſe Grunde tillader jeg mig, ligesom det ærede Medlem dengang gjorde i den anden Sag, at opkaſte en stærk Tvivl om dette faktiſke Forhold, og jeg tillader mig endog beſtemt at benegte det, indtil jeg ſer en virkelig Gjendrivelſe af de Sandſynlighedsgrunde, ſom jeg ſaa beſtemt ſtiller derimod. Dernæſt ſkal jeg blot med Henſyn til diſſe 2 Vædringsforſlag, der ere ſtillede, tillade mig at urgere, at der er en væſentlig Forffjel imellem dem, idet det ene blot forudſætter, at der ved at anvende denne Paragraph muligviſt vanſkelig nok vil kunne undgaas, at der opſtaar Strid i Menigheden, og derfor tales der ikke om, at der er opvaakt Strid mellem de forffjellige Medlemmer, men der tales kun om, at noget Utilbørligt er ſket — det er Vædringsforſlaget til § 4 — og i den Henſeende tror jeg, at der navnlig under religiøſe Sammenkomſter kan finde noget ſaadant Sted, at Menigheden kan have Lov til at frabede ſig det. Som beſkjendt frabad Kjøbenhavns Indvaanere ſig i ſin Tid de religiøſe Sammenkomſter, der i den beſte Mening bleve foranſtaltede af den daværende Sjællands Biſkop, de bleve til Slutning ſtandsfede af ham ſelv paa Grund af Klager over de Misbrug, ſom fandt Sted ved det. Jeg ſkal tillade mig at gjentage, at jeg kan ikke Andet end ønske, at baade dette Forſlag og det, der for noget andet Formaal er ſtillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caſſe) ved § 7, maa blive vedtaget, for at vi dog endelig tolvte Gang kunde naae en Afgjørelſe ved denne Lov, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caſſe) vil være uvillig til ved 3die Behandling at optage den Tilføiſe, at der ligesom i Anordningen af 2den Oktober 1862 ſkal være Refuſ fra Biſkoppen til Miniſteriet; jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Høyer Møller) vil være mere tilfreds med Vædringen, naar denne Beſtemmeſe bliver medoptagen. Den ærede Ordfører kom ind paa, at det Forſlag, jeg har ſtillet under Nr. 15, var utilbørligt, idet det kunde hindre den moſaiſke Menighed i at anvende det ſtore Ban. Denne Bekyndring kan han unblade, thi det er ved Forordningen af 29de Marts 1814 forbudt den moſaiſke Menighed at anvende det ſtore Ban. Denne Sag er en af diſſe Ting, ſom gribe ind i det borgerliv, hvorfor Statsmagten forbyder Religionsſamfundet ſaadant. Men dette vedkommende Samfund har andre mindre Midler til at optræde imod et diſſentierende Medlem, ſelv om han ikke diſſentierer fuldſtændigt, enten han nu, ſom Tilfældet er med Minoriteten, er mere orthodox eller han er mindre orthodox, og ligeoverfor det, kan jeg tænke mig, at et ſaadant Menighedsmedlem, uagtet Troſſamfundet har en egen Kirkegaard, kunde ønske at begraves paa et andet Troſſamfunds Kirkegaard, fordi han paa vedkommende Troſſamfunds Kirkegaard ikke kan blive begravet uden viſſe Ceremonier, ſom han ikke ønsker udførte af Vedkommende, og derfor forekommer det mig, at, naar man aabner Veien for borgerlig Begravelſe, ſkal man gjøre det alt i Tolerancens Aand og ikke nødes til ſenere at befaale det i Religionsfrihedens Navn. Jeg mente, at der i Forſlaget laa, at Vedkommende havde Ret til at faae Ceremonierne anvendte, men jeg ſkal i alt Fald ved Forſlag til 3die Behandling udtrykke det endnu mere beſtemt, at vedkommende Diſſentere, der ikke have egen Kirkegaard paa vedkommende Steder, ogsaa have Ret til de med deres Troſſebekjendſe ſtemmende Ceremonier ved deres Af dødes Begravelſe, naar Folkekirken i Tolerancens Aand aabner ſin Begravelſesplads for deres Døde.

Schleppereſſ: Jeg vil henlede Thingets Opmærkſomhed paa Slutningen af § 5,